

Uddannelse til dygtige Arbeidere, som Eleverne under ham erholdt, havde forskaffet Institutet et godt Navn i Omegnen, saa at Eleverne ved deres Afgang søgtes med Begjærlighed til andre Stillinge. Hertil kom endnu, at han havde indlagt sig store Fortjenester af Institutets økonomiske Tilstand, idet han havde bragt den samme tilhørende Gaard i fortrinlig Drift.

Det maatte saaledes ansees for at være af største Bigtighed for Institutets hele Virksomhed og næsten for dets Eksistens at beholde denne ualmindelig duedige Mand, indtil en anden fandtes, som paa en tilfredsstillende Maade kunde afløse ham.

Da Forstander Møller imidlertid, uagtet sin umiskjendelige Interesse for og Kjærlighed til Anstalten, flere Gange havde følt sig fristet til, paa Grund af sin økonomiske Stilling ved Institutet, at forlade dette for at søge anden Ansættelse, hvortil han efter sin Fordømmelse kunde have Adkomst, troede Komiteen, at det virksomste Mittel til at lønne ham for, hvad han havde udrettet for Institutet, og til at knytte ham fastere til dette og at befrie ham for den svækkende Indflydelse, som Bekymringer for Fremtiden kunde udøve, vilde være, at der tilfikkedes ham og hans eventuelle Enke, naar han ikke længere var i Stand til at virke for Anstalten, Pension. Da Anstaltens Midler dertil vare for indskrænkede og for uvisse, henvendte Komiteen sig til Ministeriet for igjennem det at udvirke, at der tilstodes ham og Enke Pension af Statskassen, hvilket saameget mere maatte synes rimeligt, som her var Tale om en Mand, som forestod en udelukkende til almindelig Gavn og uden alle private Hensyn oprettet Anstalt, og der ikke alene som Lærer havde arbejdet paa samme Maade og ligesaameget i det Offentliges Interesse, som de Lærere, der have Afgang til Pension, men som desuden ved sin Virksomhed ved Institutet havde saa betydeligt gavnset Staten ved for Samfundet at redde et stort Antal unge Mennesker.

Ministeriet var allerede da, af Hensyn til

det omhandlede Instituts særdeles gavnlige Virksomhed og til den store Interesse, det for det Offentlige havde at knytte Forstander Møller saa nøie som muligt til Institutet, tilbøieligt til at imødekomme Komiteens Ønske, men da Indenrigsministeriet fandt det rigtigst, at den i saa Henseende fornødne Lovforanstaltning udsattes, indtil Spørgsmaalet gjorde sig gjældende enten ved, at Forstander Møller blev afstediget fra eller ønskede at fratræde sin Post paa Grund af Alder og Svagheit, eller ogsaa hans Hustru søgte om Pension efter hans Død, stillede Sagen foreløbig i Bero.

Da Komiteen imidlertid nu har gjentaget sit Andragende, idet den har bemærket, at det for Forstander Møller, der nu i 25 Aar har forestaaet Institutet og offret det sin fulde Kraft og Tid med stedse lige usvækket Interesse for dette sit hæderlige Kald, er af Bigtighed med Hensyn til hans fremrykkede Alder, at den saaledes for ham foreslaaede Foranstaltning maatte snart træde i Kraft, har Ministeriet, der ogsaa under Udøvelsen af den samme ved Forordningen af 11te April 1840 § 28 tillagte Myndighed til at fritage unge Forbrydere for Tiltale, har havt Leilighed til at bringe i Erfaring, hvilken heldbringende Indflydelse Institutet i Flakkebjerg under Forstander Møllers Ledelse har udøvet med Hensyn til forsømte Børn, troet allerede nu at burde fremme Sagen, hvorimod Indenrigsministeriet har erklæret Intet at have at erindre.

Ministeriet skal blot endnu med Hensyn til Størrelsen af den Løn, der har været tillagt Forstander Møller, og hvoraf Pensionen vil være at beregne, bemærke, at han tidligere havde i aarlig Løn 350 Rd., hvilket Beløb fra Aaret 1846 forhøiedes med 300 Rd., som til dette Diemed tilstodes Institutet af Statskassen. Fra Begyndelsen af Aaret 1857 forhøiede Komiteen for Flakkebjerg uagtet Institutets mislige finansielle Status den samlede Løn af 650 Rd. til 800 Rd., hvorhos der er tillagt ham fri Bolig og Underholdning for ham og Familie af Institutets Udskud.